

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 31 października 2024 roku

Sąd Rejonowy w Puławach II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Marek Szociński – Klein

w obecności protokolanta: starszego sekretarza sądowego Agnieszki Pyszczyk oraz starszego sekretarza sądowego Joanny Woźniak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Puławach: Alicji Ziółkowskiej, Piotra Bilińskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 13 sierpnia 2024 roku i 22 października 2024 roku

sprawy **Janusza Kowalskiego, syna Józefa i Sabiny z domu Zakiewicz, urodzonego 21.04.1962 roku w Puławach**

oskarżonego o to, że:

w dniu 9 kwietnia 2024r. w środkach masowego przekazu tj. na prowadzonym przez siebie bloku internetowym pt. Blog kazimierski – januszkowalskikazimierz.pl opublikował i upublicznił dane osobowe w postaci adresu zamieszkania Bartłomieja Godlewskiego, nie będąc do tego uprawnionym,
tj. o czyn z art. 107 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych z dnia 10 maja 2018 roku

I. w oparciu o art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k. umarza postępowanie karne prowadzone przeciwko oskarżonemu Januszowi Kowalskiemu o czyn z art. 107 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 2018 roku o ochronie danych osobowych (tj. Dz. U. z 2019 roku, poz. 1781);

II. na mocy art. 632 pkt 2 k.p.k. ustala, że koszty procesu ponosi Skarb Państwa.

Klein - Klein

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 520/24
----------------	---------------	-------------

Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.

1. USTALENIE FAKTÓW

1.1. Fakty uznane za udowodnione

Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)
1.1.1.	Janusz Kowalski	w dniu 9 kwietnia 2024r. w środkach masowego przekazu tj. na prowadzonym przez siebie bloku internetowym pt. Blog kazimierski – januszkowalskikazimierz.pl opublikował i upublicznił dane osobowe w postaci adresu zamieszkania Bartłomieja Godlewskiego, nie będąc do tego uprawnionym, tj. o czyn z art. 107 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych z dnia 10 maja 2018 roku

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty
1 zamieszczenie przez oskarżonego Janusza Kowalskiego w dniu 9 kwietnia 2024 roku na prowadzonym przez siebie blogu internetowym o nazwie Blog kazimierski januszkowalskikazimierz.pl skanu złożonego przez siebie prywatnego aktu oskarżenia przeciwko Bartłomiejowi Godlewskiemu zawierającego pełne, niezanonimizowane dane miejsca (adresu) zamieszkania Bartłomieja Godlewskiego, co spowodowało ich opublikowanie i upublicznienie, a w konsekwencji umożliwiło zapoznanie się z nimi przez nieograniczony krąg osób	wydruk bloga kazimierskiego - januszkowalskikazimierz.pl	3-11, a zwłaszcza nr 6
	zeznania świadka Bartłomieja Godlewskiego	15
	zeznania świadka Aleksandra Stochmala	29v
	częściowe wyjaśnienia oskarżonego	104-106 oraz 24-25 i 34-34v
2. zdolność oskarżonego do prawidłowego rozpoznania znaczenia swoich czynów w okresie gdy do nich doszło i pokierowania swoim postępowaniem, a także zdolność do uczestnictwa w postępowaniu karnym jako oskarżony i	opinia sądowo - psychiatryczno - psychologiczna	77 i nast.

podjęcia obrony w sposób samodzielny i rozsądny, pomimo tego, iż cierpi on na zaburzenia depresyjne i lęki mieszane, gdyż nie jest on osobą chorą psychicznie, ani upośledzoną umysłowo			
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione		Dowód	Numer karty
2. OCENA DOWODÓW			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	wydruk bloga kazimierskiego - januszkowalski kazimierz.pl	Oskarżony formalnie przyznał się do dokonania czynności polegającej na zamieszczeniu skanu złożonego przez siebie prywatnego aktu oskarżenia na prowadzonym przez siebie blogu oraz do tego, że zamieszczając go, nie zanonimizował on danych osobowych Bartłomieja Godlewskiego ujawniając w ten sposób jego miejsce zamieszkania. Z tego względu dowód ten niekwestionowany przez żadną ze stron, będący jedynie wydrukiem treści zamieszczonych w internecie uznać należało za zasługujący na obdarzenie go w pełni walorem wiarygodności.	
	częściowe wyjaśnienia oskarżonego	Sąd obdarzył wiarą wyjaśnienia oskarżonego, gdyż co do zasady pozostają one w zgodzie z pozostałym zebrany w sprawie materiale dowodowym i brak jest podstaw do ich kwestionowania. Jedyną okolicznością, której Sąd nie uznał za zasługującą na wiarę jest twierdzenie oskarżonego, że powodem jego postępowania było to, że uważał, że nie anonimizując miejsca zamieszkania pokrzywdzonego nie musi tego robić, gdyż podaje miejsce prowadzenia działalności gospodarczej. O powodach tej decyzji Sądu będzie mowa w dalszej części uzasadnienia.	
	zeznania świadka Aleksandra Stochmala	Świadek ten w swych zeznaniach wskazał, że na początku kwietnia 2024 roku zobaczył, że na prowadzonym przez siebie blogu, oskarżony zamieścił dane osobowe Bartłomieja Godlewskiego, tj. jego miejsce zamieszkania z którymi mogło zapoznać się dużo osób i że w związku z tym powiadomił on o tym fakcie Bartłomieja Godlewskiego. Jako,	

		że okoliczności te znajdują potwierdzenie w pozostałym zebranych w tej sprawie materiale dowodowym i nie zaprzeczył im również oskarżony, brak było podstaw do ich kwestionowania.
	zeznania świadka Bartłomieja Godlewskiego	Świadek ten w swych zeznaniach wskazał, że w dniu 9 kwietnia 2024 roku zobaczył, że na prowadzonym przez siebie blogu, oskarżony zamieścił jego dane osobowe, tj. miejsce zamieszkania z którymi mogło zapoznać się około 1800 osób do chwili ich usunięcia i że zrobić to mógł jedynie oskarżony. Jako, że okoliczności te znajdują potwierdzenie w pozostałym zebranych w tej sprawie materiale dowodowym i nie zaprzeczył im również oskarżony, brak było podstaw do ich kwestionowania.
1.1.1	opinia sądowo - psychiatryczno - psychologiczna	Opinia została wydana przez kompetentne osoby po zbadaniu oskarżonego. Jest kompletna i nie zawiera sprzeczności. Nie była kwestionowana przez strony i brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania zawartych w niej wniosków.

**2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów
(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)**

<i>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</i>	<i>Dowód</i>	<i>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</i>
1.1.1	częściowe wyjaśnienia oskarżonego	Sąd nie uznał za zasługującą na wiarę jest twierdzenie oskarżonego, że powodem jego postępowania było to, że uważał, że nie anonimizując miejsca zamieszkania pokrzywdzonego nie musi tego robić, gdyż podaje miejsce prowadzenia działalności gospodarczej. O powodach tej decyzji Sądu będzie mowa w dalszej części uzasadnienia.

3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU

	<i>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</i>	<i>Oskarżony</i>
☐ 3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		

Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej

☐ 3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwiąże o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej		

☐ 3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwiąże wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwiąże o powodach warunkowego umorzenia postępowania		

☒ 3.4. Umorzenie postępowania	I	Janusz Kowalski
Zwiąże wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwiąże o powodach umorzenia postępowania		

Wprowadzona do polskiego porządku prawnego w dniu 10 maja 2018 roku (data uchwalenia), ustawa o ochronie danych osobowych, jest następstwem konieczności implementacji do polskiego systemu prawnego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy (95/46/WE).

Stosownie bowiem do art. 4 pkt 1 wskazanego rozporządzenia, danymi osobowymi są informacje o zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osobie fizycznej. Sformułowanie „osoba możliwa do zidentyfikowania” rozumieć należy zaś w ten sposób, że, jest to taka osoba, którą można bezpośrednio lub pośrednio zidentyfikować w szczególności na podstawie identyfikatorów takich jak imię i nazwisko, numer identyfikacyjny, **dane o lokalizacji**, identyfikator internetowy lub jeden bądź kilka szczególnych czynników określających fizyczną, fizjologiczną, genetyczną, psychiczną, ekonomiczną, kulturową lub społeczną tożsamość osoby fizycznej.

Przechodząc do realiów niniejszej sprawy, zgodzić się należy, że formalnie zachowanie oskarżonego, istotnie wypełnia znamiona przestępstwa określonego w art. 107 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 2018 roku o ochronie danych osobowych. Przepis ten stanowi bowiem, że odpowiedzialności karnej podlega osoba, która przetwarza dane osobowe, choć ich przetwarzanie jest niedopuszczalne albo do ich przetwarzania nie jest uprawniona.

Przez przetwarzanie rozumieć należy operację lub zestaw operacji wykonywanych w sposób zautomatyzowany lub niezautomatyzowany na danych osobowych, takich jak zbieranie, utrwalanie, organizowanie, porządkowanie, przechowywanie, adoptowanie, modyfikowanie, pobieranie, przeglądanie, wykorzystywanie, ujawnianie poprzez przesłanie, *rozpowszechnianie lub innego rodzaju*

114

udostępnianie, dopasowywanie, łączenie, ograniczanie, usuwanie lub niszczenie. W skrócie – w myśl przepisów wskazanej ustawy na gruncie polskiego prawa niedopuszczalne jest przetwarzanie danych osobowych, których przetwarzanie jest niedopuszczalne, albo przetwarzanie tych danych przez osobę nieuprawnioną.

W związku z zasadą bezpośredniego stosowania prawa UE, podane definicje pozostają w pełni aktualne na gruncie art. 107 omawianej ustawy. Czynnością sprawczą jest przetwarzanie danych osobowych, niezależnie od wystąpienia jakiegokolwiek skutku po stronie osoby, której dane te dotyczą. Możliwe jest nawet, że osoba, której dane dotyczą, nie wie o tym, że jej dane zostały przetworzone przez inną osobę pomimo braku podstawy prawnej albo przez osobę nieuprawnioną, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie, lecz gdyby nawet, to i tak nie wpłynęłoby to na depenalizację zachowania oskarżonego. Penalizacji na podstawie art. 107 wskazanej ustawy podlega wykonanie jakiegokolwiek, nawet jednej czynności związanej z danymi osobowymi.

Jak wskazano wyżej, od strony formalnej działanie oskarżonego spełnia przesłanki określone w art. 107 ust. 1 wskazanej ustawy. W prowadzonym przez siebie blogu oskarżony użył bowiem informacji, które pozwalają na zidentyfikowanie fizycznie konkretnej osoby, tj. pokrzywdzonego Bartłomieja Godlewskiego. Oskarżony użył bowiem nie tylko imienia i nazwiska pokrzywdzonego oraz zajmowanego przezeń w służbie publicznej stanowiska („wiceburmistrz Kazimierza”), ale i ujawnił jego dokładny adres zamieszkania.

W ocenie Sądu wszystkie te informacje mieszczą się w definicji "danych osobowych" określonej przez art. 4 wskazanego aktu prawnego, gdyż pozwalają osobie postronnej na fizyczne, konkretne (ad personam) zidentyfikowanie osoby o personaliach Bartłomiej Godlewski.

W tym miejscu zaznaczyć należy, że Prokurator składając w niniejszej sprawie akt oskarżenia ograniczył się jedynie do zarzucenia oskarżonemu „upublicznienia danych osobowych w postaci adresu zamieszkania Bartłomieja Godlewskiego”, co określało zakres skargi. Sąd nie był zaś uprawniony do modyfikowania zarzuconego oskarżonemu czynu, gdyż takie działanie nie byłoby de facto modyfikacją w ramach determinującego zakres skargi, opisu czynu, lecz stanowiłoby wyjście poza jego granice.

Nie zmienia to natomiast konkluzji Sądu, iż w zakresie danych o których mowa w akcie oskarżenia, niewątpliwym jest, iż oskarżony **nie był** osobą uprawnioną do ich przetwarzania. Nie był on bowiem, ani administratorem, ani też podmiotem przetwarzającym w rozumieniu art. 4 pkt 7 i 8 rozporządzenia Unii Europejskiej o Ochronie Danych Osobowych.

Przestępstwo z art. 107 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 2018 roku o ochronie danych osobowych może być popełnione tylko umyślnie. Oznacza to, iż dla przypisania oskarżonemu sprawstwa niezbędnym jest ustalenie, iż działał on z winy umyślnej w postaci zamiaru bezpośredniego lub ewentualnego. Oznacza to również, iż dla skazania oskarżonego niezbędnym jest ustalenie, iż stopień społecznej szkodliwości jego czynu był wyższy niż nieznaczny. W przypadku bowiem stwierdzenia, iż stopień ten był znikomy, Sąd uprawniony jest do umorzenia postępowania, zaś w przypadku stwierdzenia, iż stopień był nieznaczny (po spełnieniu pozostałych przesłanek ustawowych) - do warunkowego umorzenia postępowania.

Zdaniem Sądu oskarżony działał z winy umyślnej co najmniej z zamiarem ewentualnym. Wskazać bowiem należy, że jest on osobą doskonale zorientowaną tak w działaniach i zależnościach

lokalnych z jednej strony, z drugiej osobą będącą przez długi czas radnym Kazimierza Dolnego, a z trzeciej prowadzącą swój blog od dłuższego czasu.

Z tych względów musiał on zdawać sobie sprawę z faktu tego, iż nie może on upubliczniać danych osobowych innych osób, jak również z tego, że miejsce (adres) zamieszkania danej osoby należy do kategorii podlegających ochronie. Bezsprzecznie wskazuje na to okoliczność, iż w opublikowanym akcie oskarżenia zanonimizował on dane pozwalające na identyfikację **wszelkich osób** (w tym dane adresowe) **za wyjątkiem** adresu pokrzywdzonego. Tym samym oskarżony decydując się na niezanonimizowanie danych dotyczących adresu zamieszkania, musiał co najmniej godzić się na to, że dane te będą dostępne osobom nieuprawnionym i sprawi tym samym, że osoby te wejdą w ich posiadanie. Podkreślić w tym miejscu należy, iż oskarżony nie wskazywał, że nastąpiło to na skutek przeoczenia, nie zaprzeczył, że było to działaniem zamierzonym, wskazując jedynie na to, że celowo uczynił tak, gdyż podane dane lokalizacyjne są jawnymi danymi miejsca prowadzenia działalności gospodarczej przez oskarżonego.

Nie znajduje akceptacji ze strony Sądu wskazane bezpośrednio powyżej tłumaczenie oskarżonego. Bezsprzecznie jest bowiem to, że zarówno prywatny akt oskarżenia, który oskarżony złożył do Sądu Rejonowego Lublin – Wschód z siedzibą w Świdniku, a który następnie opublikował na prowadzonym przez siebie blogu, w żaden sposób nie dotyczy i nie jest związany z rzekomym faktem prowadzenia przez Bartłomieja Godlewskiego działalności gospodarczej, a jest związany praktycznie tylko i wyłącznie z prowadzoną przez obu Panów działalnością publiczną. Oskarżony winien zatem wziąć to pod uwagę i – decydując się na opublikowanie złożonego prywatnego aktu oskarżenia na prowadzonym przez siebie blogu – dopełnić należytej staranności i zadbać o to, aby nie upublicznić danych osobowych Bartłomieja Godlewskiego.

Pomimo tego, w ocenie Sądu w realiach przedmiotowej sprawy zachodzą podstawy do przyjęcia, iż stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jest znikomy. Sąd a quo podziela bowiem w pełni pogląd wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 13 stycznia 2005 r. (sygn. akt II AKa 455/04), zgodnie z którym „stopień społecznej szkodliwości czynu jest tą immanentną cechą czynu, która pozwala na odróżnienie czynów błahych od poważnych i uznanie za przestępstwo tylko takich, które faktycznie i realnie szkodzą określonym dobrom jednostki, bądź dobru społecznemu. Ta zmienna cecha czynu, który formalnie wyczerpuje wszystkie znamiona danego typu czynu zabronionego, podlega indywidualnemu stopniowaniu i w zależności od konkretnych okoliczności podmiotowych, jak i przedmiotowych może być bądź to znikoma, bądź nieznaczna, bądź w końcu wysoka lub nawet szczególnie wysoka. Katalog okoliczności wyznaczających stopień społecznej szkodliwości czynu ma charakter zamknięty i został przez ustawodawcę określony w treści przepisu art. 115 § 2 k.k.

O stopniu społecznej szkodliwości w świetle kodeksu karnego mają decydować **wyłącznie** okoliczności związane z czynem i to zarówno natury przedmiotowej, jak i podmiotowej (por. W. Wróbel, A. Zoll, Polskie prawo karne. Część ogólna, Kraków 2010, s. 310 - 312). Warto przy tym zwrócić uwagę, że kodeks karny przewiduje aż trzy poziomy "społecznej szkodliwości czynu":

- a) "znikomy" (por. art. 1 § 2 k.k., art. 100 k.k.);
- b) "nieznaczny" (por. art. 59 k.k., art. 66 § 1 k.k.);
- c) "znaczny" (por. art. 94 § 1 k.k.).

115

Owszem, owa „znikomość” szkodliwości społecznej czynu, to kategoria wybitnie ocenna i nie da się ściśle określić ustawowo kiedy można mieć z nią do czynienia (por. Z. Gardocki, Prawo karne, Warszawa 2010, s. 144 - 145). Oczywiście przy tym jest, że ocena stopnia społecznej szkodliwości czynu może nastąpić wyłącznie po wcześniejszym stwierdzeniu, że zachowanie sprawcy w aspekcie realizacji znamion przedmiotowych, jak i zawinienia stanowi przestępstwo (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2008 r., III KK 372/08, R-OSNKW 2008, poz. 2650). W orzecznictwie podkreśla się przy tym, że art. 115 § 2 k.k., który zawiera zamknięty katalog kryteriów oceny stopnia szkodliwości społecznej czynu, nie pozostawia wątpliwości, że dominujące znacznie mają okoliczności z zakresu strony przedmiotowej, do której dołączono tylko dwie przesłanki strony podmiotowej (postać zamiaru i motywację sprawcy). Słusznie zauważa się przy tym w doktrynie, że stwierdzając nikomy stopień społecznej szkodliwości czynu, organ procesowy przyjmuje na siebie obowiązek wskazania przyczyn i przekonującego uzasadnienia powodów decydujących o zasadności braku wszczęcia lub umorzenia wszczętego postępowania karnego (por. M. Królikowski w: M. Królikowski, R. Zawłocki, Komentarz k.k., t. I, Warszawa 2010, s. 199 - 201).

Podkreślić więc należy, iż katalog okoliczności oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu wskazany w art. 115 § 2 k.k. jest zamknięty i to które ze wskazanych w nim okoliczności w sposób istotny wpływać będą na ocenę stopnia społecznej szkodliwości konkretnego zachowania zależy od tego, jaki typ czynu zabronionego wchodzi w grę. Nadto przepis ten ma charakter przedmiotowo-podmiotowy, z dominacją okoliczności z zakresu strony przedmiotowej.

Z tych względów, uwzględniając przytoczone wyżej okoliczności w realiach niniejszej sprawy, uznać należy, iż pomimo formalnego spełnienia przesłanek z art. 107 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 2018 roku o ochronie danych osobowych, w ocenie Sądu niekwestionowanym jest, iż priorytetowym celem działania oskarżonego nie było narażenie na szkody, czy dokuczenie pokrzywdzonemu, ale troska o ochronę własnego dobrego imienia, które swoimi działaniami miał (w subiektywnej ocenie oskarżonego) naruszyć właśnie pokrzywdzony. Kwestie związane z wzajemnymi kontaktami obu Panów przy wykonywaniu obowiązków publicznych i na tle różnego rozumienia potrzeb lokalnej społeczności przewijają się bowiem przez cały opis zawarty w opublikowanym przez oskarżonego prywatnym akcie oskarżenia i w jego wypowiedziach (bez – co należy podkreślić – jakiegokolwiek związku z prowadzoną przez pokrzywdzonego działalnością gospodarczą).

Sąd oczywiście zdaje sobie sprawę, iż do wyegzekwowania prawidłowych, cywilizowanych wzajemnych kontaktów istnieją inne sposoby, niż przewidziane instrumenty prawne i te winny być stosowane przez oskarżonego, jak i pokrzywdzonego, jednakże z życiowego punktu widzenia zachowanie oskarżonego polegające na opublikowaniu na prowadzonym przez siebie blogu złożonego przez siebie prywatnego aktu oskarżenia przeciwko pokrzywdzonemu w niniejszej sprawie w pewien sposób jest usprawiedliwione okolicznościami. Strony niestety nie potrafią dojść do porozumienia i ustalić wzajemnych relacji w sposób cywilizowany, bez angażowania do tego organów ścigania, czy wymiaru sprawiedliwości, składając różnego rodzaju zawiadomienia, czego efektem jest - co Sądowi wiadomym jest z urzędu – prowadzenie innych postępowań z ich udziałem.

Niemniej jednak nie oceniając przyjętego modelu zachowania, wskazać należy, iż nie wyszedł on poza pewną dopuszczalną granicę. Obie strony, chociaż podejmują działania mające na celu udowodnienie swojej racji, przestrzegają pewnych ogólnych norm nakreślonych przez prawo.

W tę właśnie konwencję wpisać należy zachowania oskarżonego po zorientowaniu się przez niego, że swoim działaniem, przekroczył ową nieprzekraczalną dotychczas granicę. Oskarżony bowiem w stosunkowo krótkim okresie czasu nie tylko naprawił swój „błąd” i dokonał anonimizacji danych o których mowa w opisie czynu zarzucanego oskarżonemu w niniejszej sprawie, ale również przeprosił – co ważne – w ten sam sposób w jaki doszło do upublicznienia danych osobowych za zaistniałe zdarzenie.

Nie można również nie uwzględnić okoliczności, iż pomimo formalnego upublicznienia miejsca (adresu) zamieszkania pokrzywdzonego, to w przestrzeni publicznej, fakt ten nie miał jakiegokolwiek istotnego znaczenia. Wynika to z faktu, iż miasto i gmina Kazimierz Dolny są stosunkowo niewielkie, zamieszkują je od pokoleń te same rodziny, a osób, które zamieszkują na jej terenie od niedawna jest stosunkowo niewiele. Oznacza to, że z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością, można przyjąć, że na długo przed opublikowaniem przez oskarżonego miejsca (adresu) zamieszkania pokrzywdzonego, fakt ten był ogólnie dostępny i większość mieszkańców, o ile nie wszyscy, doskonale wiedzieli w jakim miejscu (pod jakim adresem) zamieszkuje Wiceburmistrz Kazimierza Dolnego, a zatem działanie oskarżonego nie wniosło do tego stanu rzeczy niczego nowego, a zatem zachowanie oskarżonego nie wywołało żadnych skutków materialnych.

Nie można również tracić z pola widzenia, że będące przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie okoliczności nie są traktowane przez samego pokrzywdzonego jako nad wyraz szkodliwe i wymagające zaangażowania. Oczywiście, pokrzywdzony zainicjował prowadzenie niniejszego postępowania składając zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa, lecz de facto do tego tylko ograniczył swoje działania w związku z zachowaniem oskarżonego. W tym miejscu wskazać należy, iż przedmiotowe zawiadomienie pokrzywdzony zrehabilitował 12 kwietnia 2024 roku, ale złożył je 8 dni później, a mianowicie dopiero 20 kwietnia 2024 roku (vide k.1). Oczywiście miał on do tego pełne prawo, niemniej jednak uznać należy – posiłkując się zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania – że świadczy to o tym, że sprawa ta nie była dla pokrzywdzonego „priorytetową”, gdyż w takim przypadku przystąpiłby on do jej załatwienia bez zbędnej zwłoki.

O słuszności stanowiska Sądu świadczy również i to, że nawet po złożeniu zawiadomienia, pokrzywdzony nie złożył jednocześnie zeznań w tej sprawie. Co więcej po ustaleniu terminu dokonania tej czynności, pokrzywdzony wielokrotnie zmieniał jej termin opóźniając prowadzone postępowanie (vide k. 12 i 13).

Również w toku postępowania sądowego, pokrzywdzony nie wykazywał zainteresowania jej losami. Nie stawiał się na termin rozprawy wyznaczony na dzień 22 października 2024 roku (pomimo wezwania – vide k. 59), niż złożył oświadczenia o działaniu w charakterze oskarżyciela posiłkowego, nie ustanowił pełnomocnika.

Podkreślić z całą mocą należy, że miał on do tego pełne prawo (za wyjątkiem nieusprawiedliwionego niestawiennictwa na wezwanie na rozprawę w dniu 22 października 2024 roku). Sąd zaś powołuje niniejszej okoliczności tylko w celu zobrazowania tego, że nawet dla pokrzywdzonego sprawa ta **nie ma** priorytetowego charakteru, zakończyła się zaś na wskazanym terminie na skutek koncyliacyjnej postawy oskarżonego, który nie wnosił o odroczenie rozprawy i bezpośrednie przesłuchanie niestawiających osób i wyraził zgodę na poprzestanie na odczytaniu ich wcześniejszych wypowiedzi (vide k. 106).

Biorąc pod uwagę powyższe, a także to, że od momentu popełnienia zarzucanego mu czynu oskarżony do chwili wydania wyroku oskarżony żył w zgodzie z porządkiem prawnym i nie był w tym czasie karany sądowo (vide k. 27 i nast.), Sąd uznał, iż stopień społecznej szkodliwości czynu był znikomy i umorzył postępowanie karne w trybie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k. Analizując bowiem okoliczności sprawy w części dotyczącej oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego w kontekście dyspozycji art. 115 § 2 k.k., należy zauważyć, że Sąd przeanalizował rodzaj i charakter naruszonych dóbr prawnych, czy postać zamiaru oskarżonego. Sąd dostrzegł nieprawidłowość w jego zachowaniu, lecz dostrzegł także to, że ww. występki nie należy w realiach niniejszej sprawy zwłaszcza (z uwagi na okoliczności powołane wyżej) do poważnych gatunkowo, co więcej sposób i okoliczności popełnienia czynu, oraz zachowanie oskarżonego po jego zaistnieniu upoważnia do uznania, że zachowanie to było incydentalne i nie dojdzie do podobnego w przyszłości.

Powołane wyżej okoliczności świadczą zdaniem Sądu o tym, iż z jednej strony oskarżony dopuszczając się przypisanego mu czynu nie okazał negatywnego stosunku do obowiązujących przepisów, a z drugiej także tym, że stopień jego winy oraz stopień społecznej szkodliwości jego czynu były na tyle znaczne, aby wykluczyły możliwość umorzenia postępowania w sprawie. To zaś sprawia, że zarówno z punktu widzenia racjonalizacji sprawiedliwościowej, jak i potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, możliwym było jednoznacznie ocenić stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, jako znikomy.

☐ 3.5. Uniewinnienie

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia

4. KARY, ŚRODKI KARNE, PRZEPADEK, ŚRODKI KOMPENSACYJNE I ŚRODKI ZWIĄZANE Z PODDANIEM SPRAWCY PRÓBIE

Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności

5. INNE ROZSTRZYGNIECIA ZAWARTE W WYROKU

Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności

6. INNE ZAGADNIENIA			
<i>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</i>			
7. KOSZTY PROCESU			
<i>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</i>	<i>Przytoczyć okoliczności</i>		
II	Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach stanowi art. 632 pkt 2 k.p.k.		
8. PODPIS			
Karel Soudík - Wein			